Prima mea lectură

JESS

CĂȚELUȘA SINGURATICĂ

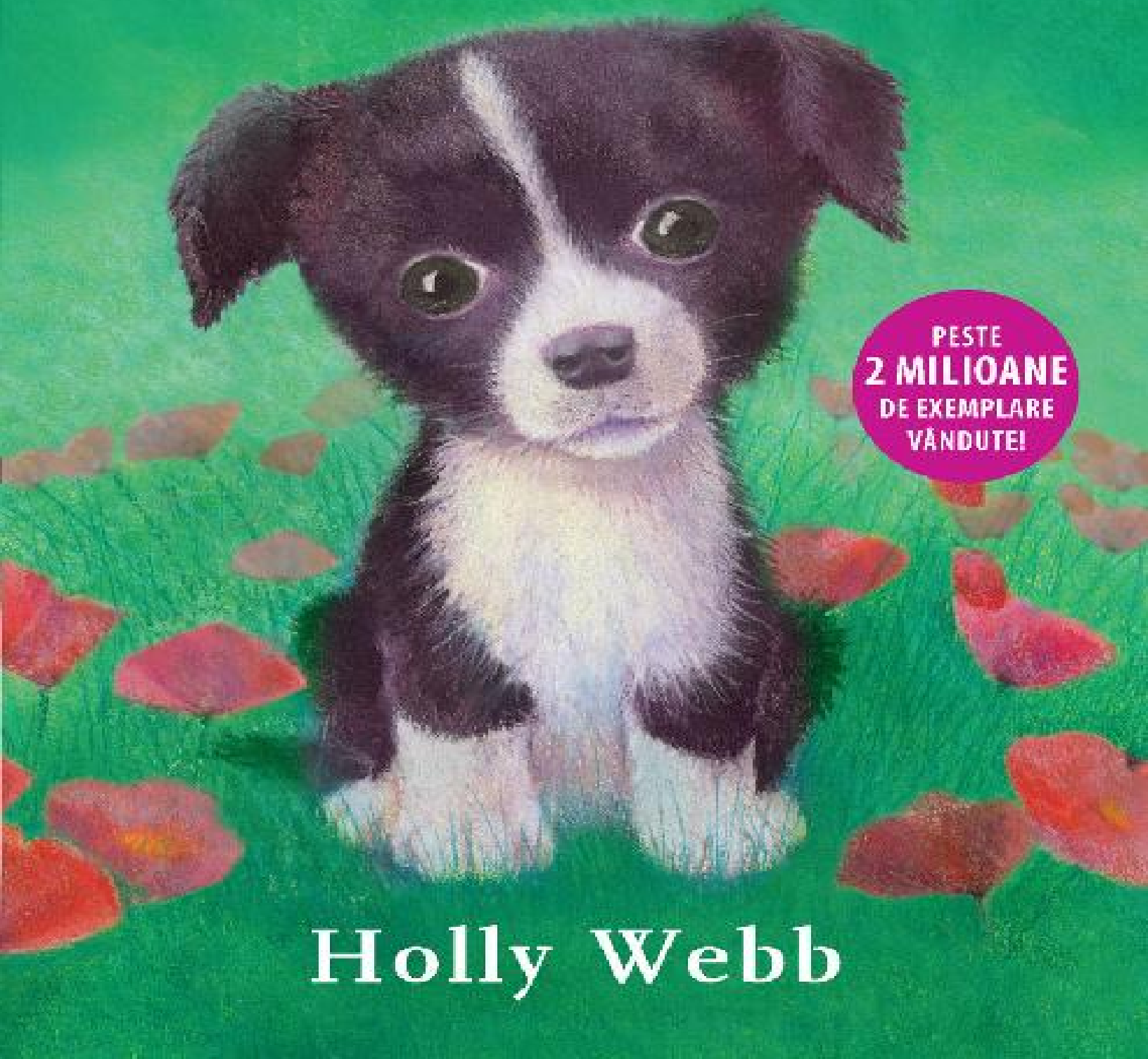

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

JESS

CĂȚELUȘA SINGURATICĂ

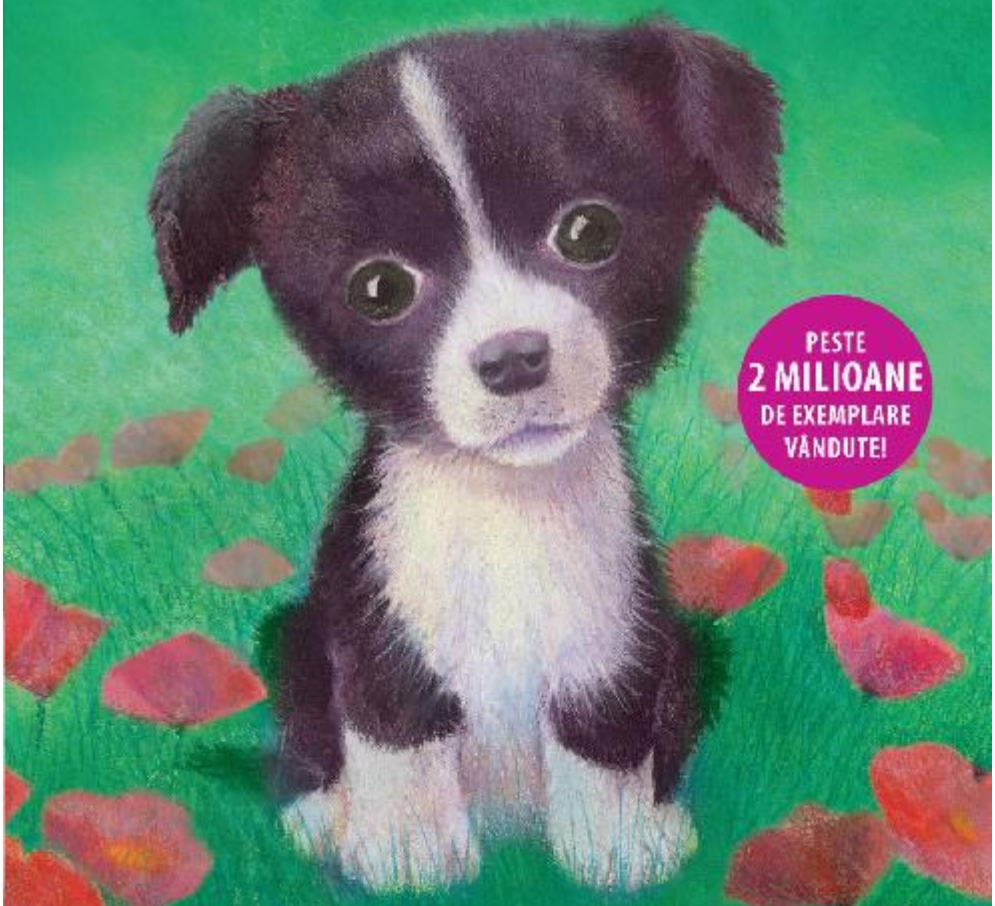

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

JESS

CĂȚELUȘA SINGURATICĂ

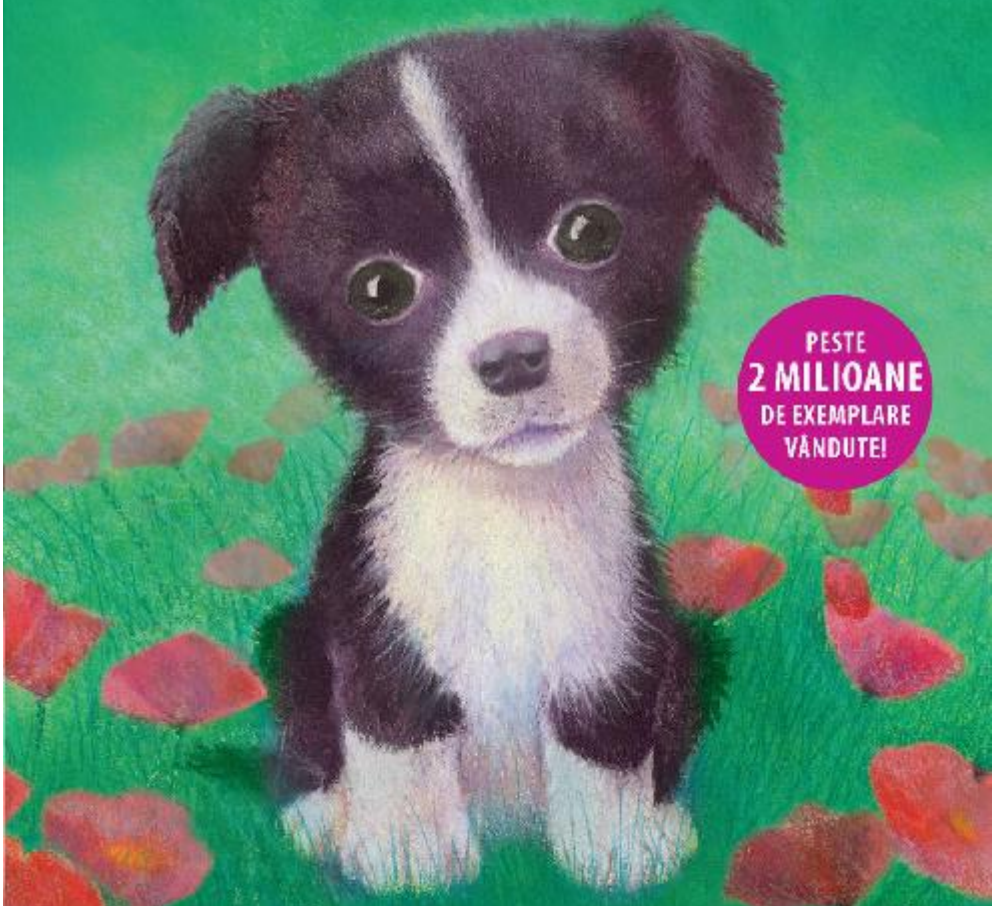

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

JESS,

c|}elu{a singuratic|

Pentru Robin și William

Holly Webb

JESS,
CĂȚELUȘA SINGURATICĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Jess the Lonely Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2010 Holly Webb Ilustrații copyright © 2010 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Jess, cățelușa singuratică

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Jess, cățelușa singuratică / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-1417-9

ISBN EPUB 978-606-33-5163-1

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Capitolul unu

Chloe râse încântată văzând cum rățuștele se ciondănesc pe bucățelele de pâine. Era probabil o delicatesă pentru ele, hotărî ea, pentru că nu le dăduse pâine veche obișnuită, ci coaja de la sendvișurile ei cu cașcaval și ketchup. Probabil rațele nu au prea des ocazia să guste ketchup. Fetița se lăsă pe vine pe marginea iazului să le privească. Rățuștele înghițiră și ultimele firimituri și apoi se apropiară de ea, făcând cercuri pe apă, cu speranța că aveau să mai primească. Erau foarte drăguțe – cafenii în cea mai mare parte, cu dungi și pete galbene și penajul foarte înfoiat. Mama lor înota agale prin preajmă, atentă, fără s-o scape din ochi pe Chloe.

Două dintre rățuște căpătaseră curaj și înotau tot mai aproape. Chloe își ținu răsuflarea când le văzu că țopăie stângace pe malul nămolos. Veneau la ea! Ar fi vrut așa de mult să mai aibă ce să le dea de mâncare! Cea mai îndrăzneață dintre ele o ciocăni ușor cu pliscul în vârful adidasului, dar nu păru prea impresionată.

– Îmi pare rău, șopti Chloe, încercând să-și stăpânească râsul, ca să nu le sperie. Nu mai am nimic!

Brusc, se auzi un foșnet și răsună un lătrat asurzitor. O cățelușă alb cu negru țâșni dintr-un pâlc de trestii și se năpusti spre Chloe, cât pe ce s-o împingă în lac.

Rățuștele măcăiră speriate și săriră înapoi în apă, dând iute din piciorușele ca niște lopeți, ca să se îndepărteze cât mai repede.

– Ups! Băiatul care venise în fugă după cățelușă zâmbi strâmb. Scuze, Chlo, Jess te-a răsturnat?

– Nu, așa stau eu în noroi, îmi place! se răsti fetița la el.

Privi peste lac, urmărind rățuștele care se grăbeau să ajungă la apă mai adâncă, departe de câinii prost-crescuți. Ar fi vrut și ea să plece cu ele.

Jess se uită și ea după rățuște și lătră fericită în urma lor. Nu mai văzuse asemenea păsări până atunci și i se păreau foarte caraghioase.

– De ce n-o ții în lesă? se răsti Chloe la fratele ei, străduindu-se să se ridice în picioare și să-și scuture noroiul lipicios de pe șort. E prea mică să se plimbe singură, așa au zis mami și tati. Dacă fuge și se pierde? Dacă se ia la bătaie cu vreun alt câine?

Will dădu din umeri.

– Nu e nici țipenie pe-aici, Chloe; ce, nu pot s-o las puțin liberă? Nu deranjează pe nimeni.

– Mă deranjează pe mine, ripostă fetița.

Știa că nu se poartă frumos, cu tonul ăsta morocănos și nefericit, dar îi plăcuse foarte mult să se joace cu rățuștele și sperase că ar fi putut chiar să pună mâna pe cea mai îndrăzneață.

Will oftă și își dădu ochii peste cap, iar Jess, deja plictisită după plecarea rățuștelor, își frecă lăbuțele înnoroiate de picioarele lui Chloe, sperând să primească vreo bucățică din pâinea căreia îi simțea mirosul.

– Ah! Ia-o de aici! scânci fetița, smucindu-se într-o parte, cât pe ce să cadă iar în iaz.

Will o apucă de braț s-o tragă înapoi, dar Chloe îl împinse supărată. Jess începu să țopăie pe lângă ei, hămăind asurzitor: totul i se părea o joacă.

– Ce faceți aici? Sunteți bine? Chloe, dă-te de pe marginea lacului, draga mea, să nu cazi! Să știi că nu pot să intru după tine în apă!

Bunicul îi trase ușor pe cei doi copii de pe mal. Fetița începuse să plângă, iar Will părea supărat. Jess scheună. Nu-și dădea seama ce se petrece, dar, dintr-odată, jocul nu i se mai părea în regulă. Se depărtă tiptil de copii, parcă rușinată, și o porni cu pași mărunți pe lângă iaz.

– Du-te după ea, Will! spuse bunicul. Pune-i lesa! Nu e suficient de mare ca să meargă fără lesă.

Băiatul o luă la fugă după cățelușă, care țâșni înaintea lui, fericită că se întorceau la joacă. Bunicul o apucă pe Chloe pe după umeri.

– Ce s-a întâmplat? Jess nu ți-a făcut nimic, nu?

Fetița clătină din cap.

– M-a împins în noroi și m-am murdărit. Tocmai mă uitam la rățuște, iar ea le-a alungat pe toate. De ce se poartă oare atât de agresiv?

– E micuță, Chloe. Așa sunt puii, nu prea au habar de ce fac. Iar Jess nu-și cunoaște încă forțele.

Fetița se smiorcăi și aruncă o privire spre Jess și Will, care se întorceau în fugă.

– Nu vrei s-o duci la plimbare în jurul lacului, împreună cu fratele tău? îi propuse bunicul cu glas blând. O ții în lesă. Pot să vin și eu cu voi, dacă vrei.

Chloe șovăi. I-ar fi plăcut, dacă Jess mergea în lesă… Dar, în clipa aceea, cățelușa zări două gâște canadiene care zburau pe deasupra și începu să latre din toate puterile, sărind ca o apucată să le prindă, deși păsările nici n-o luară în seamă.

Fetița se strânse lângă bunic.

– Nu, mă duc să stau cu mami și cu tati să citesc.

Bunicul oftă văzând-o cum o ia la fugă spre pledul pe care părinții îl întinseseră pe iarbă și o porni cu pas încet în urma ei.

Jess se smucea în toate părțile, și Will râdea, trăgând cu putere de lesă. Cățelușei îi plăceau plimbările acestea, pentru că găsea o mulțime de lucruri de adulmecat sau de fugărit. Zări în depărtare o altă rață și scoase un lătrat înfundat, voios, întorcându-se cu ochi strălucitori spre Will. O luară amândoi la fugă, fericiți.

Chloe se așeză pe pătura de picnic și rămase cu ochii ațintiți asupra cărții, dar fără să vadă literele. Era o carte despre o fetiță și câinele ei – o carte foarte amuzantă, își dădu ea seama. Fetelor care citeau cărți despre câini ar fi trebuit să le placă, de fapt, câinii, nu să le fie frică de ei.

Își sprijini bărbia în mâini și reciti primul rând din text, dar nu se putea concentra și pace! De ce nu se dusese oare cu bunicul și cu Will s-o plimbe pe Jess? Se bucurase atât de mult când părinții lor cedaseră în cele din urmă rugăminților și se învoiseră să le ia în sfârșit un câine! Pentru că ea și fratele ei insistau de o veșnicie. Urma să fie animalul de casă al întregii familii, deși Will fusese cel mai nerăbdător să-l aibă. Împlinise zece ani, și părinții spuseseră că, dacă se dovedeau cu adevărat grijulii, el și Chloe aveau să poată să iasă singuri cu cățelușa la plimbare după ce ar fi urmat niște cursuri de dresaj pentru câini.

Din nefericire, deși Jess era deja în familia Grey de șase săptămâni și crescuse suficient ca să poată fi scoasă în parc, orele de dresaj coinciseseră în mare parte cu antrenamentele de fotbal ale lui Will, așa că nu se putuseră înscrie. Băiatului nu prea-i păsa. O scotea zilnic pe cățelușă la o plimbare lungă cu tatăl lor, când acesta se întorcea de la serviciu, sau, alteori, mergea împreună cu bunicul.

Dar Chloe nu venise niciodată cu ei. La început fusese sigură că totul avea să meargă foarte bine. Nu-și putea imagina să se teamă de o cățelușă. Când discutaseră în familie ce rasă de câine urma să ia, ea spusese că, din partea ei, putea să fie orice, câtă vreme era un câine frumos, sociabil și nu prea mare.

Chloe rămăsese cu frică de câini de pe urma întâlnirii cu un boxer, pe vremea când era în clasa întâi, cu trei ani mai înainte. Fugea într-o zi prin parc după mama ei și după Will, căci rămăsese în urmă, și, din grabă, trecuse prea aproape de un câine mare. El crezuse că fetița voia să-i ia bățul pe care i-l aruncase stăpânul lui și se repezise la mâna ei. N-o rănise, doar îi sfâșiase mâneca puloverului, dar Chloe se speriase rău de tot, iar mama ei se înfuriase pe băiatul care venise cu câinele în parc. Îi spusese că trebuia să țină animalul în lesă dacă nu știa să-l controleze și că, dacă-l mai vedea cu câinele liber prin parc, avea să-l reclame la poliție.

Apoi le explicase lui Chloe și lui Will că nu trebuiau să se apropie niciodată, cu niciun chip, de câini necunoscuți, chiar dacă păreau prietenoși. Fetița știuse asta, bineînțeles, și înainte și nici nu-i trecuse prin cap să-l întărâte pe boxer; se apropiase însă, din greșeală și din fugă, prea tare de el.

Mult timp după aceea se rugase de mama ei să vină să-i ia de la școală, pentru că aveau de făcut un drum destul de lung prin parc, unde erau întotdeauna oameni care-și scoteau câinii la plimbare. Dar asta se întâmplase cu trei ani în urmă. Acum ajunsese să traverseze singură parcul, deși nu mângâia niciodată nici cel mai inofensiv cățel.

Fusese sigură că, dacă vor lua un pui, nu va fi nicio problemă. Îi plăcea mult ideea de a avea un câine, iar dacă îl cunoștea din primele săptămâni de viață, n-ar fi fost posibil să se teamă de el, nu?

Dar nu așa stătuseră lucrurile – chiar dimpotrivă. Prima oară când o văzuse pe Jess, cățelușa border collie i se păruse superbă – era ca un ghem alb-negru pufos. Se duseseră la ferma crescătorului, să vadă puii abia născuți, și ea și fratele ei se amuzaseră copios pe seama cățelușilor: se cățărau unul peste altul și se zbenguiau fără încetare în cușcă. Chloe fusese încântată și, când își făcuse în sfârșit curaj s-o mângâie pe Jess pe căpșorul cu pete albe

și negre, cățelușa îi linsese mâna cu limbuța ei rozalie. Fetița se îndrăgostise pur și simplu de ea.

Îi vedea acum pe Jess și pe fratele ei jucându-se printre copacii înalți de pe marginea lacului: Jess sărea cu înverșunare la bățul pe care îl flutura Will. Exact genul de joc energic care îi plăcea cățelușei.

Asta era problema, se gândi Chloe. Jess nu era doar pufoasă și foarte simpatică, ci și sprințară, zvăpăiată și foarte gălăgioasă. Will se juca tot timpul cu ea, și asta o ațâța și mai tare. Sărea cu disperare pe lângă el, hămăind întruna, și fetița nu-și putea lua ochii de la dinții ei albi și ascuțiți. Abia așteptase s-o țină în brațe și s-o mângâie în liniște, dar Jess nu părea amatoare de așa ceva.

Chloe încerca să ascundă ceea ce simțea, dar, deși și-ar fi dorit, se temea s-o atingă. Iar Jess îl avea pe Will, care o iubea foarte mult. De ce și-ar fi bătut cățelușa capul cu o fetiță care n-o mângâia niciodată și care se trăgea speriată deoparte chiar și când îi adulmeca gleznele?

Capitolul doi

Chloe citea doar pe jumătate atentă. Cu o ureche îi asculta pe bunicul și pe părinții ei discutând, când un lătrat zgomotos o făcu să tresară. Se uită la cățelușa care apăru pe neașteptate dintre copaci, repezindu-se spre ei în viteză, ca o săgeată.

– Iar aleargă fără lesă, spuse ea cu glas temător.

Mama întoarse capul spre Jess.

– Se joacă doar, Chloe, nu-ți face griji!

Cățelușa se opri la mică distanță de pătură și lătră din nou neliniștită. Voia ca stăpânii să vină cu ea chiar în clipa aceea, dar ei rămâneau pe loc, cu ochii la ea. O lovi ușor cu lăbuța pe Chloe peste picior, însă fetița se trase îndărăt, cu un geamăt înspăimântat.

Jess își scutură urechile, supărată. De ce făcea întotdeauna așa? Țâșni din nou în goană disperată către copaci, se opri la jumătatea drumului și lătră iar.

– Cred că e ceva în neregulă, zise tatăl, încruntându-se și ridicându-se în picioare. Unde-i Will?

Will! Of, înțeleseseră în cele din urmă! Jess scheună încă o dată și dădu din coadă văzând că tatăl și Chloe se ridică în sfârșit s-o urmeze. Will o trimisese să-i aducă, și, cu toate că ea n-ar fi fost de acord să-l lase singur, voise neapărat să-l ajute.

– O, nu!… murmură tatăl când se apropiară de pâlcul de copaci.

La poalele unuia dintre cei mai înalți, Will stătea ghemuit. Părintele și sora lui o rupseră la fugă spre el.

– Nu te speria, suntem aici! spuse tatăl, lăsându-se pe vine alături de băiat.

– Am căzut – urcasem sus în copac și s-a rupt creanga… zise Will cu glas slab.

– Stai liniştit, avem noi grijă de tine! continuă tatăl cu glas blajin şi se întoarse spre Chloe. Du-te şi cheam-o pe mami, şi spune-i să sune la salvare! Mă tem că Will şi-a rupt piciorul.

Jess zăcea în bucătărie în coşul ei, scâncind din când în când. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă, dar în mod clar ceva era în neregulă.

– Încet, încet, Jess! spuse bunicul cu voce blândă, mângâind-o pe cap. Nu te îngrijora! Biata de ea, cred că s-a speriat foarte tare când l-a văzut pe Will căzut.

– Cred că toată lumea s-a speriat, şopti Chloe, cuprinzând în palme cana cu ciocolată caldă preparată de bunicul.

Chiar şi vara, spunea el, nimic nu-i mai bun decât ciocolata caldă când ai un necaz. Dar de data asta nici măcar remediul lui nu părea să funcţioneze.

– Vreau să sune mama. Chloe se uita fix la telefon, ca şi cum asta l-ar fi putut face să prindă deodată viaţă. A promis că ne sună imediat ce află ceva.

Bunicul o bătu uşor pe mână, aşa cum o mângâiase pe Jess mai devreme.

– Will ne-a cam băgat pe toţi în sperieţi, dar o să fie bine îngrijit la spital. Un picior rupt se repară uşor, iar băiatul e zdravăn şi-n putere. N-a leşinat şi putea să vorbească, asta contează.

Chloe dădu din cap. Probabil bunicul avea dreptate, dar piciorul lui Will păruse sucit rău şi nu promitea nimic bun.

În cele din urmă, telefonul sună, şi fetiţa tresări atât de tare, încât îşi vărsă ciocolata pe masă.

Bunicul puse primul mâna pe receptor.

– Bună seara, draga mea! Ce faceţi acolo?

Chloe veni aproape de el, încercând să audă ce discuta, dar bunicul nu scoase decât nişte mormăieli de aprobare, iar vocea mamei nu se deslușea prea bine.

În sfârşit, bunicul puse telefonul jos.

– N-a vrut să stea de vorbă cu mine? întrebă Chloe, cam dezamăgită.

– N-avea prea mult timp la dispoziție, Chlo. Will va trebui operat la picior. Se duce să stea cu el.

Fetița rămase cu gura căscată.

– Operat? Credeam că i-l pun doar în ghips. Nu așa se face când îți rupi piciorul? Maddy a avut ghips când și-a fracturat mâna.

Bunicul încuviință din cap.

– Se pare că și l-a rupt destul de rău, pentru că a căzut de sus. O să-i pună niște șuruburi speciale înăuntru, ca să țină osul la un loc până se vindecă. Nu-ți face griji, e o operație destul de obișnuită.

– Și o să trebuiască să stea mult timp în spital? întrebă Chloe, trasând mecanic dâre cu degetul în resturile de ciocolată.

Ștersese fața de masă de plastic, dar nu foarte bine – era cu gândul în altă parte.

Jess se apropie de ei și-și puse labele din față pe genunchii bunicului. Își dădea seama că vorbesc despre Will. Unde era băiatul? Când se întorcea acasă?

– O să stea o vreme, răspunse bunicul. Mama nu știa sigur. O să rămân eu aici câteva zile, să am grijă de tine.

Fetița simți că i se pune un nod în gât. Crezuse că Will avea să vină acasă în seara aceea. Gândul că fratele ei avea să stea în spital o speria.

Jess îi aruncă o privire. Oare Chloe își făcea griji pentru Will? Ce se petrecea? Scânci, privindu-i insistent pe fetiță și pe bunicul ei și așteptând o veste bună. Dar Chloe se întoarse brusc pe călcâie și ieși repede din cameră: vederea i se împăienjenise de lacrimi.

– S-o lăsăm să se liniștească! murmură bunicul către Jess.

Cățelușa ridică spre el niște ochi mari și triști. Toată lumea era supărată, iar casa părea ciudată fără Will. Jess ar fi vrut să-l vadă din nou acasă, să iasă cu el la aport, în curte.

Bunicul oftă și o scărpină după urechi.

– Știu, Jess. Și eu vreau să vină acasă. Dar un timp o să trebuiască să stăm fără el.

Ultima săptămână a anului școlar decurgea de obicei într-un mod foarte plăcut. De data aceasta însă, totul părea să se fi schimbat. Dimineața, Will și Chloe plecau în mod normal împreună, pe jos, pentru că școala era foarte aproape, iar Will era în clasa a cincea – suficient de mare ca să aibă grijă de sora lui, spunea mama. Dar toată săptămâna aceea, fetița trebui să meargă la ore cu bunicul, fiindcă singură nu avea voie. Jess venea și ea, căci bunicul spunea că trebuie s-o scoată să facă mișcare.

Lui Chloe îi era dor de fratele ei – și de părinți. Amândoi stăteau ore întregi la spital cu Will, și bunicul rămăsese la ei toată săptămâna ca să se ocupe de fetiță. Ea ținea mult la el, dar se simțea cam neglijată. Avea cel puțin perspectiva taberei de călărie. Fusese stabilit ca ea și prietena ei Maddy să-

și petreacă a doua săptămână de vacanță la un centru de echitație, unde fiecare avea să se îngrijească de un ponei. Programul taberei prevedea excursii călare și lecții în care să învețe să sară peste obstacole. Chloe abia aștepta.

Maddy îi întâmpină, ca de obicei, la jumătatea drumului spre școală. Știa că prietena ei nu se înțelege prea bine cu Jess, dar ei îi plăceau foarte mult câinii.

– E atât de frumoasă! îi spuse ea lui Chloe, uitându-se la cățelușa care mergea cu pași mărunți pe lângă ele. Te înțeleg când spui că e foarte zvăpăiată, dar mi se pare foarte, foarte drăguță!

Fetița scoase un oftat. Deși Maddy era prietena ei cea mai bună și încerca întotdeauna s-o înțeleagă, inclusiv în privința a ceea ce simțea pentru Jess, era limpede că acum nu rezonează cu ea. Îi plăceau prea tare câinii, aproape la fel de mult ca lui Will!

Marți, după ore, mama o luă de la școală cu mașina ca să meargă la spital. Chloe își văzuse fratele preț de cinci minute cu o zi înainte, dar era încă amețit după operație, și ea nu știa dacă fusese conștient de prezența ei. Abia aștepta să-l vadă, dar se simțea în același timp tulburată. Era sigură că Will avea s-o întrebe despre Jess și nu știa ce-ar fi putut să-i spună.

Începuse să-și facă griji în privința cățelușei. Jess își petrecea cea mai mare parte a timpului în coș, cu o mutră tristă, sau cocoțată pe pervazul ferestrei din sufragerie, unde stătea de obicei când îl aștepta pe Will să se întoarcă de

la școală. Era limpede că se gândește numai la el, și, de fiecare dată când auzea pe vreunul din părinți parcând mașina în fața casei, se repezea la ușă, lătrând frenetic și dând din coada zbârlită. Apoi, de îndată ce-și dădea seama că Will nu era cu ei, se întorcea la coș, târșâindu-și picioarele.

La spital, Will avea o carcasă mare de ghips pe picior, dar altfel nu părea schimbat. Doar că nu-i plăcea deloc să fie nevoit să stea nemișcat.

Chloe se așeză pe marginea patului, în timp ce mama lor se duse să stea de vorbă cu una dintre asistente.

– Nu-mi vine să cred că o să rămân la pat atâta vreme! mormăi Will.

– Te mai doare? îl întrebă fetița, mușcându-și buza.

– Nu, mă simt bine, iau niște pastile ca să-mi atenueze durerile. Dar mă mănâncă. Will se încruntă. Chloe, ce mai face Jess? I-e dor de mine? Mama

zice că e bine, dar mi se pare că e gata să spună orice numai să nu-mi fac griji.

Chloe îi aruncă o privire mamei, care încă discuta cu asistenta. Îl înțelegea pe Will, însă nici ea n-ar fi vrut să-l amărască. Dacă începea să se neliniștească din pricina lui Jess, sigur s-ar fi simțit mai rău.

– E bine, răspunse ea precaută. Îi e dor de tine, dar bunicul o scoate la plimbare, și, în plus, vine cu noi la școală și înapoi.

– Dar bunicul nu poate să alerge, Chloe. E prea bătrân! Iar Jess are nevoie de mișcare, nu glumă! Plus că, pe timpul vacanței, ar fi trebuit s-o duc la cursurile de dresaj. Will părea îngrijorat. N-ai putea să ieși și tu cu ei? o rugă el. Știu că nu te simți prea bine în compania lui Jess, dar, dacă e și bunicul…

Fetița își examina degetele.

– Mergem la școală împreună, repetă ea.

Dar știa că nu la asta se gândea fratele ei.

– Haide, Chloe! Will are nevoie de odihnă. Poți să vii și mâine să-l vezi.

Mama terminase de vorbit și privea cu îngrijorare obrajii palizi ai băiatului.

Chloe abia dacă scoase o vorbă pe drumul de întoarcere, până când ajunseră aproape în fața casei.

– Cât o să mai stea Will la spital? întrebă ea deodată.

– Nu ştiu prea bine, răspunse mama. Ar fi trebuit deja să poată veni acasă, dar sora spune că medicii sunt cam îngrijorați fiindcă bucățile de os nu s-au sudat încă perfect. E posibil să mai dureze – poate chiar câteva săptămâni.

– Câteva săptămâni? şopti Chloe îngrozită.

Nici nu-i trecuse prin cap că povestea asta ar fi putut dura atât. Ah, îi era dor de glumele proaste ale lui Will! Iar Jess avea să fie disperată.

O găsiră aşteptând nerăbdătoare la uşă, şi, văzând-o cum i se pleoştesc urechile când intrară numai ele două, Chloe se simți vinovată. Îi spusese lui Will că Jess era bine, însă cățelușa părea de-a dreptul nefericită. Fetița oftă. Dacă i-ar fi povestit despre asta lui Will, l-ar fi făcut şi pe el nefericit. Oricum n-avea nicio putere să schimbe lucrurile din rezerva lui de spital.

„Dar aş putea să-l ajut eu“, îşi spuse Chloe. „Aş putea să încerc s-o înveselesc.“

Se duse după Jess în bucătărie şi se uită cum se trântește tristă în coş. Îi era tare milă de ea, cum stătea cu capul atârnând peste margine.

– Hei, Jess! rosti fetița cu glas plin de căldură, lăsându-se pe vine alături de ea.

Cățelușa n-o luă în seamă. Îl voia pe Will, iar el încă nu venise. Nu-i plăcuse când băiatul se ducea în fiecare zi la şcoală, dar cel puțin atunci se întorcea de fiecare dată acasă. Acum unde era? Şi de ce n-o luase şi pe ea cu el?

Chloe întinse temătoare o mână s-o mângâie, dar o atinse cam brusc și cam stângaci, tocmai când Jess se aștepta mai puțin.

Cățelușa era atât de supărată, încât, simțind atingerea nepotrivită, se răsuci brusc și lătră ascuțit la ea, arătându-și colții. Ce tot voia? O privi furioasă pe Chloe, care se depărtă împleticit, plângând. Ce fetiță stupidă!

De ce nu putea s-o lase în pace?

Capitolul trei

După întâmplarea aceasta, Chloe se ţinu departe de Jess. Reacţia căţeluşei îi trezise din nou amintirile neplăcute despre câinele din parc. Îl vizită pe Will şi discută cu el la telefon de vreo două ori, dar, de câte ori o întreba despre Jess, îi spunea doar că bunicul o scoate foarte des la plimbare şi refuza să adauge ceva.

Bunicului îi plăceau mult câinii, şi căţelușa ţinea fără îndoială la el, dar nu era acelaşi lucru ca atunci când alerga prin tot parcul cu Will. Jess deborda de energie, şi cele două-trei ieşiri scurte pe zi nu-i erau nici pe departe de ajuns. Se obişnuise să facă o plimbare rapidă înainte de plecarea lui Will la şcoală şi apoi una foarte lungă cu el şi tatăl lui mai târziu după-amiaza. Dar tatăl lucra acum până spre seară şi se ducea apoi direct la spital, când erau orele de vizită, aşa că nu prea mai avea timp de plimbări. Un câine collie are nevoie de foarte multă mişcare, şi Jess nu era deloc încântată să stea în casă atâta vreme. Se plictisea.

Azi era prima dimineaţă de vacanţă, aşa că nu ieşise nici măcar până la şcoală. Bântuia prin casă cu lesa la gât, uitându-se cu subînţeles la cei din casă, dar mama era ocupată să-i aleagă lui Will nişte cărţi, iar despre Chloe

ştia că n-o s-o scoată la plimbare. Mama o îndemnase pe Jess să iasă în curte, dar n-avea niciun haz dacă nu putea să se joace cu nimeni. Cățelușa se uită prin bucătărie, încercând să găsească ceva interesant de făcut. Împinse o vreme de colo colo pe podea osul care scârțâia, dar i-ar fi plăcut, de fapt, ca Will să i-l arunce, și ea să fugă după el.

Osul ajunsese chiar lângă bufet, așa că Jess dădu ușor în el cu lăbuța, ca să-l azvârle din nou în mijlocul încăperii. Dar ghearele i se agățară în ușa bufetului, care se întredeschise și apoi se trânti la loc.

Cățelușa se uită fascinată la ea, apoi își vârî din nou, abia simțit, ghearele în placajul ușii. Ușa se legănă iar și se trânti cu zgomot.

Jess o trase acum ceva mai tare, și ușa nu se mai închise la loc. Cățelușa se apropie s-o împingă cu botul, dar în clipa aceea simți venind dinăuntru un iz interesant, ademenitor.

Era ceva de mâncare. Jess împunse ușa ca s-o deschidă de tot și zări cutiile cu cereale.

– O, nu! Mami!

Chloe stătea în ușa bucătăriei, privind-o cu ochi mari pe Jess, care luase o expresie vinovată. Cățelușa era înconjurată de franjuri de carton și de fulgi de porumb risipiți.

– Ce s-a întâmplat? Vai, Jess! Mama coborâse la parter și se uita îngrozită la harababura de pe podeaua bucătăriei. Câine rău ce ești! spuse ea supărată. Le-ai împrăștiat pe toate! Acum sper că n-ai de gând să ți se facă rău.

Jess se lăți pe podea și scheună jalnic, retrăgându-se tiptil către coș. Nu voise să fie un câine rău. Cerealele miroseau prea ispititor, iar cutiile de carton fuseseră o adevărată plăcere să le sfâșie…

Mama suspină.

– Of, Jess! Nu e vina ta, de fapt. Ai nevoie de o plimbare, așa-i?

Jess bătu din coadă pe podea – o singură dată –, dar rămase sfioasă cât timp mama strânse cerealele și cutiile împrăștiate. Chiar îi părea rău, dar se simțea încă morocănoasă și plictisită. Avea nevoie disperată să facă ceva.

Chloe ajută la curățenie. Când terminară, mama o strânse în brațe.

– Nu e o ocupație prea plăcută pentru prima zi de vacanță, așa-i? Ce-ai zice să mergem la o înghețată după ce plecăm azi de la Will? Parcă nici n-am apucat să te văd în ultima vreme.

Fetița o îmbrățișă la rândul ei și fu cât pe ce să verse fărașul plin cu fulgi de porumb.

– Ar fi super! Mulțumesc, mami! zise ea fericită, răsturnând fărașul în coșul de gunoi. Nu-ți mai face atâtea griji din cauza mea! Săptămâna viitoare am să fiu în tabăra de călărie cu Maddy, și n-o să mai trebuiască să te ocupi și de mine. Se întoarse zâmbitoare, dar rămase cu ochii căscați când văzu expresia de pe fața mamei. Ce este?

– Ah, Chloe! N-am mai sunat să-ți rezerv locul! Îmi propusesem s-o fac în ziua de după accidentul lui Will, dar m-am luat cu el! Mama părea îngrozită. Unde e broșura? Sun chiar acum.

Apucă repede telefonul, și fetița se uită la ea cum vorbește cu cei de la clubul de echitație. Mama se încruntă puțin, apoi pe față i se așternu o mină profund dezamăgită și vinovată. Chloe știu ce avea să spună încă înainte să pună receptorul jos.

– Îmi pare nespus de rău. S-au ocupat toate locurile. Au promis să ne sune dacă anulează cineva vreo rezervare, dar nu păreau prea optimiști. Ah, Chlo, mă simt groaznic…

Fetița rămase cu ochii în pământ. Ar fi vrut să poată spune că nu era nimic, înțelegea că mama avusese atâtea altele pe cap. Dar aștepta de multă vreme tabăra asta! Ea și Maddy discutaseră ore întregi la școală și desenaseră chiar și poneii de care aveau să aibă grijă. Cum să-i spună acum că nu mai venea? I-ar fi stricat și ei vacanța!

Înghiți în sec, stăpânindu-se. Îi venea să țipe la mama ei. Știa că n-o făcuse intenționat, dar era atât de nedrept!

Se repezi afară din bucătărie, urcă împiedicată scările până în camera ei și se aruncă pe pat, plângând. Mama își făcuse o mie de griji pentru Will și uitase pur și simplu de ea. Dar și ea conta, nu?

Plânse atât de mult, încât începu s-o doară capul și în cele din urmă adormi – în miezul zilei.

Mama intră în camera ei îndată ce Chloe se trezi, și fetița bănui că probabil se tot învârtise prin fața ușii, așteptând-o să se scoale. Îi aducea o farfurie cu un sendviș și niște fursecuri.

– N-ai mâncat de prânz, spuse ea cu blândețe. Uite, cașcaval cu ketchup.

Era sendvișul preferat al lui Chloe. Fetița se șterse la ochi și luă recunoscătoare farfuria.

– Am vorbit cu mama lui Maddy și i-am explicat ce s-a întâmplat. I-am spus că o să aranjez ceva special pentru voi două mai târziu în cursul vacanței.

Chloe dădu din cap aprobator.

– Îmi pare foarte rău, Chlo.

Mama chiar părea plină de remușcări, și fetița se rezemă de umărul ei. Plânsul o făcuse să se simtă groaznic, și acum încerca și ea un sentiment de vină. Cel puțin nu era silită – în vacanță! – să stea nemișcată în spital, ca fratele ei.

– Știu, murmură ea.

– Mai vii diseară cu mine la Will? o întrebă mama. Sunt sigură că abia așteaptă să te vadă. M-a întrebat dacă nu putem să-i aducem niște jocuri pentru consolă.

Chloe încuviință din cap.

– Aaa! Știu eu care-i plac. O să le caut după ce mănânc.

– Mulțumesc, Chlo, ești o dulceață.

Mama o sărută pe creștet și coborî din nou.

Chloe nu se simțea deloc o dulceață. Se simțea singură și nefericită. Mâncă fursecurile, aproape fără să le simtă gustul, și apoi se ridică să meargă în camera lui Will, după jocuri.

Căuta prin teancul de pe raftul lui, când un sunet subțiratic o făcu să se întoarcă brusc.

Nu observase că Jess stătea întinsă pe patul lui Will, privind-o acum țintă, cu ochii mai întunecați ca de obicei și foarte triști. Pentru prima dată, fetița nu mai simți tresărirea aceea de groază pe care o încerca atunci când un câine venea prea aproape de ea. Cățelușa părea doar foarte amărâtă.

– Tu arăți exact așa cum mă simt eu… glumi Chloe, dar zâmbea mânzește. Mami nu mai e supărată pe tine, Jess, serios.

Cățelușa se uită la ea și i se păru că și fetița arăta tristă. Scânci, și Chloe dădu din cap înțelegătoare.

– Știu. Ți-e dor de Will, nu? Luă jocurile de pe raft, apoi veni să se rezeme de pat. Și mie.

Jess scoase un suspin prelung, și fetița chicoti.

– Mi-ai oftat chiar în ureche.

Se uită la cățelușa care stătea cu botul atârnând pe marginea patului, chiar lângă ea, și o mângâie cu blândețe.

Jess închise ochii și suspină din nou, recunoscătoare, în timp ce Chloe o scărpina după urechi. Era foarte plăcut să aibă pe cineva care să-i dea puțină căldură.

În seara aceea, la culcare, fetița nu putu să adoarmă: era prea cald. Mama spusese că se anunța o furtună, dar, deși aerul s-ar mai fi răcorit probabil, Chloe spera ca previziunea să nu se adeverească. Nu-i plăceau deloc

tunetele. Se răsuci pe o parte și căscă. Era obosită, dar n-avea să reușească niciodată să adoarmă în camera asta înăbușitoare…

Câteva ore mai târziu o trezi bubuitul îngrozitor al unui tunet. Camera ei era luminată de fulgere. Însemna că furtuna se dezlănțuise. Fetița se ridică în capul oaselor, strângându-se sub pătură. Încă o străfulgerare! Lumina stranie, alb-albăstrie, umplu încăperea de umbre, și Chloe începu să tremure în așteptarea tunetului.

Deodată, o grămăjoară alb cu negru țâșni înăuntru pe ușă, făcând-o să scoată un mic țipăt de surpriză. Jess se năpusti pe patul ei, scâncind de frică.

– Ah, Jess, și ție ți-e teamă de tunet?

Fetița o strânse aproape, uitând că până atunci fusese speriată – și de cățelușă, și de tunet. Când următoarea bubuitură se rostogoli pe cer, răsunând în toată casa, Jess se ghemui înspăimântată lângă ea, lăsând-o să-i cuprindă capul cu brațele peste urechi, ca să înăbușe zgomotul.

– Ssst, ssst, nu-i nimic. O să se termine în curând.

Cățelușa îi linse mâna recunoscătoare. N-ar fi putut să stea în bucătărie în vacarmul acela și cu senzația aceea înțepătoare din aer. Își dorea foarte mult să fie cu Will, dar Chloe era o înlocuitoare numai bună. Jess simțea nevoia s-o țină cineva în brațe, și fetița scotea niște sunete plăcute, mângâietoare, care păreau să mai domolească bubuiturile.

Strânsă lângă ea, cățelușa îi auzea inima bătând repede-repede. Și Chloe se temea, își dădu ea seama. O linse din nou și se ghemui mai aproape când un alt tunet se prăvăli prin casă.

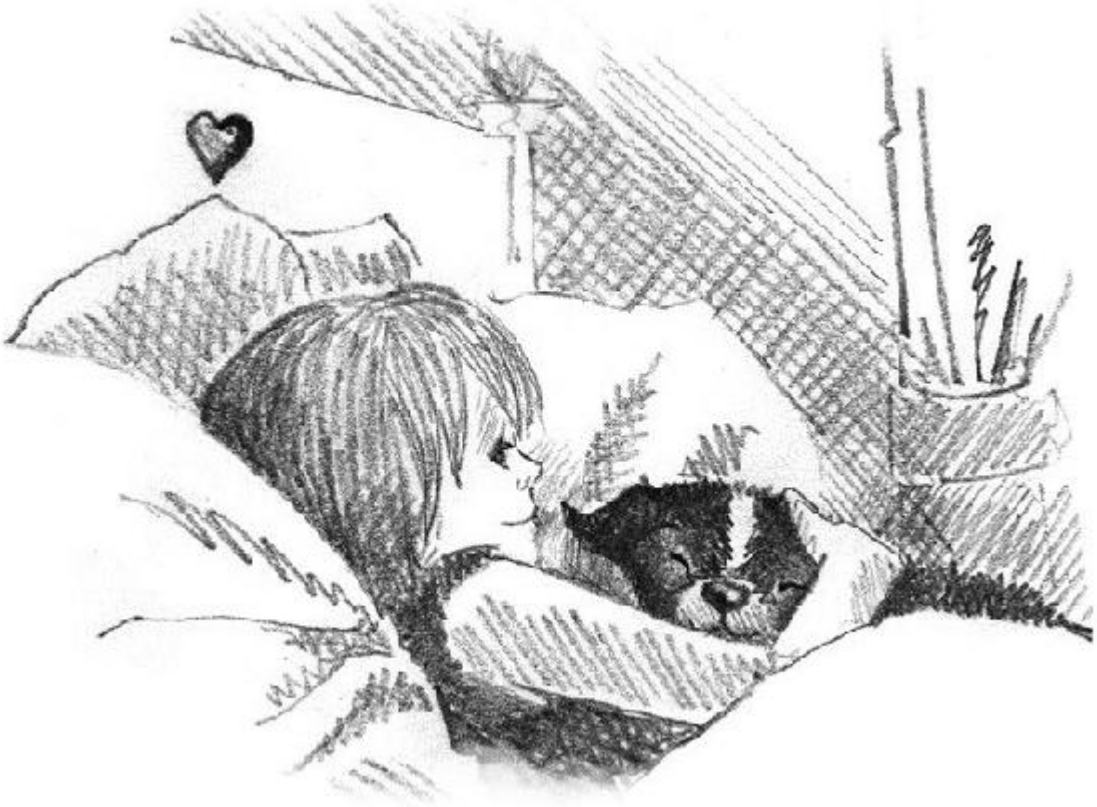

Fetița stătea în capul oaselor, rezemată de pernă, tresărind din timp în timp, când tunetul răsuna prea tare, dar mai mult spunându-și fără oprire: „O țin pe Jess în brațe. Țin un câine în brațe! N-aș fi crezut niciodată că i-e frică de tunet, când e atât de energică și de gălăgioasă“.

– Ești chiar mai rău ca mine, Jess, chicoti ea, și cățelușa o linse sub bărbie.

Tunetele începeau deja să se stingă. Duruiau în depărtare, și Chloe se întinse din nou în așternut, ținând-o încă pe Jess strâns lângă ea.

– Rămâi cu mine? o întrebă.

Dar cățelușa dormea deja, încovrigată în cercul brațelor ei.

Capitolul patru

Jess era tot acolo când Chloe se trezi a doua zi dimineață. Se ghemuise pe o latură a patului. Fetița zâmbi fericită – totul era exact așa cum își imaginase ea că avea să fie dacă ar avea un câine. Cățelușa căscă, scoțând la iveală o limbă lungă și rozalie, și se rostogoli pe spate, încă adormită. Rămase așa, cu labele suprapuse pe piept, sforăind încetișor, până când Chloe o trezi cu chicotele ei.

– Scuză-mă, Jess! Arătai foarte caraghioasă.

Cățelușa căscă iar din toate puterile, apoi o linse pe toată fața.

– Uf! Acum chiar m-am trezit!

Fetița se dădu jos din pat și o urmă pe Jess până la bucătărie, unde mama făcea pâine prăjită.

– Chiar mă întrebam unde s-a dus Jess, spuse mama oarecum uimită. Ai dormit până târziu, Chloe! Tocmai voiam să vin să te trezesc. În dimineața asta ai clubul de vacanță, ții minte?

Fetița aprobă din cap. Mama ei lucra cu jumătate de normă ca bibliotecară, așa că, dimineața, ea și Will se duceau de obicei la un club de vacanță organizat într-una din școlile din apropiere. Cu toate că, de regulă, nu petrecea prea mult timp cu fratele ei – el ieșea în general cu prietenii lui –, Chloe simți că avea să fie ciudat la club fără el.

Jess se uită cu tristețe pe fereastra de la intrare cum mama și fetița urcă în mașină, lăsând-o iar acasă. Sperase s-o scoată și pe ea la plimbare. Avea din nou senzația aceea de plictiseală, de nestare. Se întoarse în bucătărie și ieși în curte prin ușița făcută special pentru ea. Adulmecă o vreme prin preajmă și se repezi după câțiva fluturi, dar apoi se întinse pur și simplu într-o rână pe un petic de iarbă la soare, dând leneș din coadă.

Un gândac i se rătăci pe lângă bot, și Jess se rostogoli pe cealaltă parte, ca să se uite la el cum îi trecea printre lăbuțe, înaintând greoi. Se târî după el, dând ușurel din coadă, și îl privi cum urcă, strecurându-se pe sub pietrele de pe margine, spre răsadul de flori. Ei, acum unde se mai dusese?

Zgârie cu ghearele pe sub pietre, dar gândacul dispăruse. Scormoni mai departe, apoi săpă cu furie, împroșcând în jur cu pământ și pietricele. Gândacul nu mai era de mult, dar Jess descoperi că îi plăcea să sape. Râcâi, răscoli și răvăși, încântată că măcar făcea mișcare.

Apoi adormi cu nasul pe o grămăjoară de țărână, epuizată și sforăind fericită.

– Jess!

Cățelușa sări din somn, clipind amețită, și o văzu pe Chloe uitându-se la ea cu mâinile la gură.

– Vai, Jess, mama o să se supere rău de tot! Tati i-a dat planta aia de ziua ei. Fetița aduse repede o săpăligă din magazia din curte ca să pună înapoi pământul în răzor. Trebuie să facem ordine, poate mami n-o să observe.

Dar era prea târziu. Mama încremenise în pragul ușii din spate, cu o expresie îngrozită pe față. De fapt, arăta nu doar îngrozită, ci de-a dreptul furioasă.

– Ah, câine rău ce ești! Uite ce-ai făcut! Doamne, nu pot să cred! Camelia mea…

Se lăsă pe vine să se uite la plantele pe care Jess le dezrădăcinase.

Cățelușa lăsă amărâtă capul în jos. Nu fusese decât o joacă…

– Cred că e plictisită, mami, spuse Chloe repede. Te rog, nu te supăra pe ea! Îi e dor de Will, de plimbările pe care le făcea cu el și cu tata. Și acum nu mai e nici bunicul. Abia dacă mai iese să alerge.

O mângâie pe Jess, simțind-o că tremură. Era limpede că nu-i plăcea deloc să țipe cineva la ea. Fetița se încruntă.

– N-am putea s-o scoatem eu și Maddy la plimbare? Numai până în parc. Am alerga puțin cu ea ca să-i mai consumăm din energie; sunt sigură că pe urmă n-ar mai face atâtea năzbâtii.

Mama clătină din cap.

– Ești prea micuță, Chloe. Și parcă țin minte că ți-era teamă de câini! Iar Jess nu e ușor de stăpânit. Dar ai dreptate, are nevoie de mai multă mișcare.

Fetița o ajută să pună la loc pământul risipit din jurul cameliei.

– Mami, tot anul trecut l-ai lăsat pe Will să mă ducă la școală, deși nu e decât cu un an mai mare ca mine. Și o să fie și Maddy să mă ajute s-o țin. Ne descurcăm noi!

Mama oftă.

– Mda, poate n-ar fi rău. Sunt sigură că Jess e pusă pe șotii pur și simplu pentru că nu petrecem suficient timp cu ea.

Chloe o strânse în brațe.

– Super! Mă duc s-o sun pe Maddy!

– E extraordinar, Chloe! Nu-mi vine să cred că nu-ți mai e frică de Jess.

Maddy se uita admirativ la prietena ei, care ducea cățelușa în lesă.

Chloe surâse.

– Nici mie. Dar e super!

Jess țopăia fericită pe lângă ele, adulmecând mirosurile interesante de pe drum și sperând că se îndreptau spre parc, ca să poată și ea în sfârșit să tragă o alergătură zdravănă, așa cum făcea cu Will. Încă își dorea să-l vadă înapoi acasă, dar acum o descoperise și pe Chloe. Fetița avusese grijă de ea în

noaptea aceea înfricoșătoare cu furtuna, și asta o transformase în ochii lui Jess într-o persoană specială.

Alergară prin parc o oră întreagă, până când fetele se simțiră stoarse de puteri, deși cățelușa arăta încă plină de energie.

– Uită-te la ea, n-a obosit deloc! gâfâi Maddy, trântindu-se pe o bancă. E gata s-o ia iarăși la fugă!

Jess lătră entuziasmată. Zărise o veveriță strecurându-se printre copaci și îi plăcea la nebunie să fugărească veverițe. Se uită cu ochi mari la stăpâna ei și trase de lesă.

– Îmi pare rău, Jess, dar trebuie să plecăm acasă. I-am promis mamei că ne întoarcem înainte de cinci.

Și Chloe se îndreptă spre ieșirea din parc. Cățelușa îi aruncă veveriței o ultimă privire plină de jind și porni după cele două prietene.

Dar în clipa următoare veverița își schimbă traseul și o luă la goană de-a curmezișul pajiștii, aproape chiar pe sub nasul lui Jess. Era prea mult. Cățelușa dădu un lătrat sonor și se năpusti după coada stufoasă.

Chloe scoase un țipăt simțind cum lesa aproape îi zboară dintre degete.

– Jess, nu! Vino înapoi!

Dar cățelușa era foarte puternică. Fetița încerca din toate puterile s-o stăpânească, dar abia reușea să țină lesa, căci Jess o trăgea pur și simplu după ea. Brăzdară pajiștea în goană și apoi cățelușa se năpusti pe una dintre aleile de asfalt care străbăteau parcul. Chloe se împiedică de marginea peluzei și căzu, scăpând în cele din urmă lesa.

Jess prinse viteză. În sfârșit, avea să pună laba pe o veveriță! Dar aceasta se cățără ca fulgerul într-un copac, dispărând printre crengile înfrunzite, și cățelușei nu-i rămase decât să hămăie supărată în urma ei. Dezamăgită, se întoarse să-și găsească stăpâna.

Dar, vai! Uite-o, căzuse pe alee! Și plângea! Jess scoase un scâncet îngrozit și se repezi către Chloe, trântindu-se la pământ lângă ea și scheunând cu jale.

Fetița se julise pe asfalt, și un firicel de sânge i se scurgea pe picior. Maddy încerca să i-l șteargă cu o batistă de hârtie, dar zgârietura arăta destul de urât.

– Ah, Jess, nu-i nimic, se smiorcăi Chloe. Nu te mai supăra și tu!

Își dădea seama de ce se speriase cățelușa și-i era milă de ea. Will se rănise și apoi dispăruse. Acum, Jess credea că și ea avea să dispară.

– Poți să mergi? o întrebă Maddy, ajutând-o să se ridice.

– Pot, zise Chloe. Hai acasă!

Prietena ei luă lesa cățelușei.

– Jess, te rog, nu prea repede, bine?

O porniră cu pași înceți înapoi. Chloe se sprijinea de Maddy, iar Jess pășea cuminte pe lângă ea.

Mama le aștepta grijulie la fereastra din față.

– Am întârziat? întrebă Chloe.

Maddy se încruntă.

– Nu foarte mult! Doar că mamei tale nu prea-i convenise să ne lase, ții minte?

Mama deschise repede ușa de la intrare.

– Chloe, mi-ai promis că la cinci… Ah, ce-ai pățit?

O luă de mână și o ajută să urce scările de la intrare. Maddy și Jess se strecurară înăuntru, străduindu-se să treacă neobservate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă mama, luând cutia cu fașe și medicamente de pe dulap.

Părea foarte supărată – mult mai supărată decât ar fi trebuit să fie pentru un genunchi julit, se gândi Chloe.

– Jess a luat-o la fugă după o veveriță, iar eu m-am împiedicat în urma ei și am căzut, explică ea, nevrând să facă prea mare caz.

– Ah, iar câinele ăsta! zise mama supărată.

– Dar n-a vrut să-mi facă nimic! Chiar i-a părut rău – a tot scâncit pe lângă mine, protestă Chloe.

Își dădea însă seama că mama n-o mai asculta.

– E prea zvăpăiată. Nu știu ce-o să ne facem cu ea, zise mama, ștergând genunchiul fetiței cu o dischetă de vată.

– Ba nu e, mami! insistă Chloe cu convingere, aruncându-i lui Maddy o privire îngrozită. E o cățelușă minunată! Chiar n-a vrut să-mi facă nimic rău.

Jess stătea în coșul ei, mutându-și întruna privirea de la mamă la fetiță și tremurând la auzul glasurilor ridicate. Mama se uita din când în când la ea cu o căutătură supărată, de parcă ar fi fost numai vina ei. Și Jess avea sentimentul foarte neplăcut că, de fapt, așa și era.

Capitolul cinci

Will zâmbi și clătină din cap când o zări pe Chloe intrând în rezervă cu un plasture mare pe genunchi.

– Știu că ți-e dor de mine, Chlo, dar chiar să te tai la picior numai ca să stai și tu în spital mi se pare cam aiurea… Serios, ce s-a întâmplat?

Sora lui schiță un zâmbet strâmb.

– Am scos-o pe Jess la plimbare. Adică, eu și Maddy. Se uită la plasture și dădu din umeri. Dar a luat-o la fugă după o veveriță, și m-am împiedicat…

Will radia de bucurie.

– A, excelent!

– Hei, cum adică?

– Nu genunchiul tău, bineînțeles! Excelent că ai scos-o pe Jess la plimbare. Mulțumesc, Chlo! Chiar îmi făceam griji pentru ea.

Fetița oftă și aruncă o privire spre mama lor, care discuta cu medicul.

– Dar nu știu dacă mami o să mă mai lase să ies cu ea. S-a supărat rău. Jess e destul de nesuferită de vreo câteva zile.

Will se gândi o clipă.

– Păi, dacă n-o poți convinge, poate o ajuți pe Jess să-și mai consume din energie dacă ieși cu ea în curte. Îi place foarte tare să facă aport, și, în plus, încearcă să-i ascunzi o jucărie și s-o pui s-o găsească, e chiar tare. Poate pe urmă se mai potolește.

Chloe încuviință din cap.

– E o idee bună. Oricum, poate reușesc s-o fac pe mami să-și schimbe părerea.

– Ai nevoie doar să alergi, nu, Jessie? murmură Chloe, mângâind spinarea mătăsoasă a cățelușei în timp ce stăteau amândouă pe canapea și se uitau la televizor.

Jess scoase un suspin adânc, ca o încuviințare, apoi se înmuie din nou, lăsându-și capul în poala lui Chloe.

Fetița se străduise din răsputeri să-și convingă mama că Jess n-o făcuse să se împiedice intenționat. Dar mama rămăsese de părere că era mai bine ca ea și Maddy să n-o mai scoată pe Jess în parc. Chloe se temea, de asemenea, de ceea ce o auzise spunând la un moment dat, că nu știe ce e de făcut cu cățelușa asta. Ce-ar fi putut să însemne? Că mama se gândea s-o trimită înapoi la ferma de unde o luaseră? Will ar fi fost zdrobit de supărare.

Și nu era vorba doar de el. Și ei i-ar fi fost foarte dor de Jess, își dădea seama acum. Așa că fetița se hotărî să facă din Jess cel mai ascultător câine, pentru ca mamei să nu-i mai treacă prin cap să se descotorosească de ea. Dar asta însemna că trebuiau să mai iasă la plimbare. Fetița era convinsă că Jess făcea atâtea pozne numai pentru că avea nevoie de mult mai multă mișcare, iar scurtele ieșiri cu bunicul pur și simplu nu-i ajungeau. Ea își petrecuse o dimineață întreagă jucându-se în curte cu cățelușa, așa cum o învățase Will, dar era sigură că Jess voia mai mult spațiu, ca să poată alerga în voie.

Până la urmă, după o zi întreagă de rugăminți, mama se învoi să le lase pe ea și pe Maddy s-o scoată iar la plimbare pe Jess. O puse însă pe Chloe să-și ia telefonul mobil la ea, ca să poată suna dacă se mai întâmpla ceva.

Din fericire, Jess păru să știe că trebuia să dea dovadă de un comportament impecabil. Merse liniștită tot drumul până în parc, pășind cuminte alături de stăpâna ei. Cele două prietene schimbară un surâs când două doamne în vârstă comentară între ele ce câine bine-crescut aveau fetele.

– Dac-ar putea să se ducă să-i spună și mamei! șopti Chloe, și Maddy râse încetișor.

Pe Chloe o durea încă piciorul și nu putea alerga prea tare, așa că, atunci când ajunseră în parc, prietena ei luă lesa în primire.

Cățelușa ridică privirea spre ele, cu urechile ciulite, dar n-o mai luă la goană.

– Ce-i, Jess? o întrebă Maddy cu blândețe.

Chloe se aplecă s-o mângâie, și cățelușa o împunse ușurel cu botul ei răcoros și umed, apăsându-i-l în palmă. Fetița o scărpină pe urechi.

– E în regulă. Hai, du-te! Aleargă cu Maddy!

– Dar nu prea repede! o avertiză Maddy zâmbind.

Jess își flutură fericită coada ca pe un steag și țâșni înainte, deși se întoarse de mai multe ori să vadă ce face Chloe, care se așezase pe o bancă.

– Chiar își face griji pentru tine, zise Maddy, gâfâind.

Jess tocmai traversase în fugă pâlcul de copaci și acum se întorcea.

– E o scumpă.

Cățelușa se așeză în fund pe alee, își puse botul în poala lui Chloe și se uită la ea neliniștită. Era totul în regulă? Fetița îi adresă o privire drăgăstoasă, și Jess mătură aleea cu coada.

Maddy se așeză și ea pe bancă, trăgându-și sufletul.

– Ar cam trebui să ne întoarcem, nu? întrebă ea, uitându-se la ceas.

Prietena ei încuviință.

– Hai s-o luăm pe lângă magazine, ca să mai schimbăm drumul pentru Jess, sugeră Chloe ridicându-se.

Luă apoi lesa din mâna lui Maddy.

Jess ridică privirea spre amândouă și încetă să mai dea din coadă. Acasă? Deja? Dar ea mai voia să alerge! Abia dacă se învârtiseră puțin prin parc.

– Crezi că mama ta o să te lase s-o scoți singură săptămâna viitoare, cât sunt eu în tabăra de călărie? întrebă Maddy în timp ce ieșeau pe porțile parcului.

Chloe se încruntă. Nu se gândise la asta.

– Încă n-am întrebat-o, dar nu prea văd cum ar putea să fie de acord. O să-și facă prea multe griji că ni se întâmplă ceva. Poate să-l rog pe bunicul să vină cu mine…

– Te deranjează dacă intru repede să-mi iau o revistă? întrebă Maddy când trecură pe lângă chioșcul de la colț.

Chloe scutură din cap.

– Sigur că nu. Te aşteptăm afară. Stai jos, Jess!

Căţeluşa se uită neîncrezătoare la stăpâna sa, şi Chloe o împinse uşurel să se aşeze. Citise în vremea din urmă pe internet despre cum trebuie dresaţi câinii şi încercase să exerseze puţin cu Jess în curte, dar încă fără mare succes. În cele din urmă, căţeluşa se aşeză, iar fetiţa se aplecă spre ea s-o mângâie şi să-i şoptească drăgăstos.

Maddy întârzia. Chloe o vedea prin vitrină şovăind: nu ştia ce revistă să cumpere.

Se uită în jos la picioare, gândindu-se cu tristeţe la tabăra de călărie şi la cât de frumos ar fi fost să meargă şi ea. Dar, dacă s-ar fi dus, Jess s-ar fi simţit cu totul singură, probabil. Poate tot răul spre bine.

Căţeluşa se plictisi curând să stea liniştită şi să urmărească pietonii care intrau şi ieşeau din magazine. Majoritatea aveau totuşi în genţi şi sacoşe lucruri interesante de adulmecat. Jess dădu cu nasul prin aer: da, unele miroseau delicios.

Brusc, căţeluşa smuci de lesă, şi Chloe scoase un ţipăt, căci i se smulsese pur şi simplu din mână. Înainte să apuce s-o prindă, Jess era deja la uşa magazinului, scormonind într-o sacoşă mare de cumpărături pe care o doamnă o pusese jos cât timp îşi căuta cheile de la maşină.

– Jess, nu! gemu Chloe îngrozită, căci doamna încerca să-și tragă sacoșa de sub botul cățelușei.

– E câinele tău? întrebă ea furioasă. Cum Dumnezeu îi dai drumul din lesă?!

– Vă rog să mă iertați! spuse fetița, roșind până în vârful urechilor. Of, Jess!...

Reuși în cele din urmă să apuce lesa și să tragă cățelușa deoparte, dar era prea târziu. Jess avea în gură un fursec, iar din sacoșă se vedea ieșind un pachet sfâșiat.

– Vai, mi-a mâncat fursecurile! țipă doamna.

Chloe avu impresia că femeia era gata să explodeze, atât părea de supărată.

– Îmi pare foarte, foarte rău, vi le plătesc, zise ea cu răsuflarea tăiată, căutându-și disperată în buzunarul fustei portofelul și încercând în același timp să țină lesa lui Jess cu cealaltă mână.

Cățelușa terminase fursecul gustos, dar începea să-și dea seama că făcuse ceva urât. Doamna cu sacoșa țipa la Chloe. Jess se vârî între picioarele stăpânei sale, ghemuindu-se la pământ.

Fetița vârî în grabă o monedă de o liră în mâna doamnei și mormăi din nou: „Iertați-mă!“ O trase pe Jess și se îndepărtă, dar tot o auzi în spate pe păgubașă spunându-le tuturor celor care ieșeau din magazin cum copiii n-ar trebui să aibă voie să plimbe câini dacă nu-i pot stăpâni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Maddy când ieși din magazin cu revista în mână.

– Jess a furat fursecurile unei doamne! îi șopti Chloe. M-am simțit atât de prost! Nu cred c-o să mai îndrăznesc vreodată să intru în magazinul ăla!

Când ajunseră acasă, fetița se feri să-i povestească mamei despre cele întâmplate. Nu-i spuse decât că Jess se purtase frumos în parc. Ieși în curte și se așeză pe covorașul întins sub măr. Era o zăpușeală teribilă.

Cățelușa veni și se întinse lângă ea, gâfâind și dând leneș din coadă când îi bâzâia pe lângă bot câte-o albină.

Chloe se aplecă s-o mângâie.

– Ce-am să mă fac cu tine, Jess? murmură ea. Abia am ieșit de două ori. O dată mi-am julit genunchiul, altă dată ai furat fursecurile. Nu ne descurcăm prea bine, nu?

Capitolul șase

Bunicul veni a doua zi să stea cu ea cât timp mergeau părinții la spital, și, de îndată ce aceștia închiseră ușa în urma lor, fetița îl trase la masa din bucătărie, punându-l să se așeze ca să stea de vorbă.

– Ce s-a întâmplat, Chlo? râse bunicul. Pari foarte serioasă.

Nepoțica își înăbuși un oftat.

– Chiar e o treabă serioasă. Am încercat tot ce-am putut, bunicule, dar Jess face întruna trăsnăi. Mama e foarte supărată pe ea, și mi-e teamă să nu cumva s-o ducă înapoi la ferma de câini.

Bunicul se uită în jos la cățelușă, care se lupta sub masă cu osul de cauciuc.

– Sunt sigură că mama ta n-ar face așa ceva. Mie nu mi-a spus nimic. Ce boroboațe a mai făcut Jess?

Chloe îi povesti despre pățania cu cerealele, despre dezgropatul plantelor, despre genunchiul ei și apoi despre fursecurile furate. Așa, înșirate una după alta, isprăvile cățelușei chiar sunau prost, își dădu ea seama.

Bunicul clătină încet din cap.

– N-am ştiut că e atât de supărată pe Jess, dar înţeleg de ce… Ea şi tatăl tău au avut o perioadă foarte grea, fiindcă şi-au făcut o mie de griji pentru Will. Şi să ştii că-şi fac griji şi pentru tine, Chloe. Mama se teme că ţi-a cam stricat vacanţa.

– Dac-aş putea s-o învăţ pe Jess să se poarte frumos şi s-o scot la plimbare fără să mă tem că iar face cine ştie ce năzbâtie, aş avea o vacanţă super, răspunse Chloe.

– Dar să ştii că deja se cunoaşte că te-ai schimbat mult, observă bunicul, întinzându-se peste masă şi luând mâna nepoatei s-o mângâie. Gândeşte-te la ziua când Will a căzut din copac – la ce simţeai atunci faţă de Jess. Îmi amintesc că mi-a părut atât de rău să te văd aşa! Aveam impresia că, în fundul sufletului, îţi doreai să te joci cu ei doi, dar nu îndrăzneai. Şi acum, uită-te la tine! Ştiu că plimbările voastre nu s-au sfârşit prea bine, dar cel puţin ai ieşit cu ea! Şi ai continuat chiar şi după ce Jess te-a vârât în bucluc! Sunt foarte mândru de tine.

Chloe se îmbujoră şi privi spre tăblia mesei, simţindu-se ruşinată. Tatăl ei o surprinsese strângând-o pe Jess la piept cu o zi înainte şi o lăudase că ajunseseră să se înţeleagă aşa de bine, dar nimeni nu-i spusese până acum cuvinte atât de plăcute ca bunicul.

– Dar, din păcate, asta n-o ajută pe ea să se poarte mai frumos, spuse fetiţa cu amărăciune. Nu ştiu ce să mai fac.

Bunicul o strânse în braţe.

– Stai liniştită, mama ta n-o s-o trimită înapoi. Dar nici n-aş vrea s-o supărăm mai mult decât e deja, dădu el din cap gânditor. Căţeluşa asta are nevoie de nişte cursuri de dresaj.

– Aşa e! sări Chloe de pe scaun. Will avea de gând s-o ducă, dar cursurile s-au suprapus cu antrenamentele de fotbal. Voia s-o înscrie pe timpul vacanţei, numai că nimănui nu i-a mai ars de asta după ce el a căzut.

– Bun, atunci ce-ar fi s-o facem acum? Eu, tu și Jess. Hai să-i căutăm un dresor! Chlo, vreau să văd cât te pricepi să umbli pe calculator! Poate descoperim ceva prin cartier.

Zece minute mai târziu, bunicul și nepoțica aflaseră că în anexa unei biserici din apropiere se țineau niște cursuri de dresaj pentru începători.

– Uite, e un grup care are prima ședință chiar marți! arătă bunicul pe ecran. Perfect! O să avem ce face cât timp e plecată Maddy la clubul de ponei, ca să nu te simți nici tu prea tristă.

– Clubul de ponei! chicoti Chloe. E o tabără de călărie, bunicule! Putem să sunăm acum? Sper că nu s-au ocupat toate locurile.

Din fericire, nu se ocupaseră. Bunicul puse receptorul jos, foarte încântat de sine însuși.

– Deci, mergem? întrebă nerăbdătoare fetița.

Stătea chiar lângă el, iar Jess i se învârtea emoționată printre picioare. Își dădea și ea seama că se întâmpla ceva bun. Stăpâna ei părea foarte fericită.

Bunicul aprobă din cap.

– Și când i-am spus lui Mike, instructorul, că Jess e un border collie, mi-a povestit că el ține și cursuri de agilitate. Așa că am înscris-o și la asta, la o ședință de probă, peste câteva săptămâni.

– Cum adică agilitate? întrebă Chloe, aplecându-se s-o ia în brațe pe Jess și ciufulindu-i părul de pe ceafă.

Cățelușa o privea îndrăgostită.

– N-ai văzut niciodată la televizor? răspunse bunicul. Seamănă puțin cu săriturile peste obstacole la cursele de cai. Jess e încă prea mică să facă un curs serios de agilitate, dar cred că o să-i placă să încerce.

Fetița strălucea de fericire.

– Sunt convinsă că o să-i placă la nebunie.

– Da, n-am nicio îndoială. Mike a zis că pentru un collie e un exercițiu excelent, pentru că-i consumă foarte multă energie. Mi s-a părut că e exact ce ne trebuie!

La prima ședință de dresaj, Chloe era foarte emoționată. Dacă Jess nu se purta cum trebuie? Ar fi fost de-a dreptul jenant să nu facă ce i se spunea. În plus, pe fetiță o speria puțin și gândul la toți ceilalți câini. Nu-i mai era frică de Jess, dar nu știa cum avea să se simtă într-o sală plină de patrupede.

Din fericire, în grupul lor nu erau decât cinci cățeluși. Doi labradori, unul negru și unul ciocolatiu, un cocker spaniel și încă unul dintr-o rasă pe care Chloe n-o recunoscu. Stăpânul lui spunea că e o corcitură.

Jess părea în al nouălea cer de bucurie. Toată lumea o dezmierda și-i spunea cât e de frumoasă, și, de fiecare dată când făcea așa cum i se cerea, stăpâna ei îi repeta ce câine bun și ascultător este.

– Se descurcă foarte bine, zise Mike, instructorul, lăsându-se pe vine lângă cățelușă și bătând-o ușurel pe creștet. Chloe, du-te cu ea până în capătul sălii, întoarceți-vă pe loc și veniți înapoi! N-o trage și mergeți încet, bine? Și laud-o tot timpul!

Fetița se uită la Jess cu afecțiune.

– Hai să mergem! spuse ea cu voce blândă, dar fermă, așa cum fusese învățată.

Cățelușa păși mândră și fericită pe lângă stăpâna ei și făcu o întoarcere perfectă, fără ca Chloe să trebuiască să tragă de lesă.

– Excelent! Dă-i un biscuit, Chloe! Are un talent înnăscut.

Mike părea realmente încântat.

– Ești o cățelușă foarte deșteaptă, Jess! spuse fetița, scoțând la iveală un biscuit cu aromă de carne.

Jess îl hăpăi instantaneu și dădu fericită din coadă. Îi plăceau enorm orele de dresaj!

La sfârșitul lecției, bunicul se apropie de ei. Îi urmărise până atunci din capătul sălii, și Chloe îl rugase să facă niște fotografii, ca să i le arate lui Will când se duceau să-l viziteze la spital.

– Am avut mare noroc că grupa asta începea acum. Jess pare să se simtă excelent, zâmbi el. Sunt sigur că o să-i placă și ședința de agilitate.

Pe drumul spre casă, cățelușa merse pe lângă stăpâna ei, simțindu-se obosită, dar bucuroasă, după ora de dresaj. Acum voia să ajungă acasă și să se încolăcească în coșul ei, iar mai târziu poate Chloe avea să se joace cu ea în curte. Ba poate chiar să-i mai dea din biscuiții aceia delicioși.

Mama fu încântată că totul mersese atât de bine.

– O să trebuiască să vin și eu la una din lecții, îi spuse ea lui Chloe. Se pare că tu și Jess vă descurcați de minune.

– Avem marțea și joia, timp de patru săptămâni, confirmă fetița.

– Vii cu mine azi la Will? o întrebă mama.

Chloe dădu entuziasmată din cap.

– Da, vreau să-i povestesc și lui cât de bine s-a comportat Jess la ora de dresaj! O să fie foarte mândru de ea. Nu i-am spus până acum că am înscris-o, fiindcă mă temeam să nu facă iar vreo șotie.

Will se uita la un DVD pe ecranul de deasupra patului, dar îl opri de îndată ce mama și Chloe intrară în salon.

– A, ce mă bucur să vă văd! zise el, zâmbind cu gura până la urechi. Mami, ți-au spus cât trebuie să mai stau aici?

Mama clătină din cap.

– Azi ar trebui să vorbesc cu domnul doctor Bedford. Sper că n-ai să mai stai mult, dacă ai început deja fizioterapia.

Băiatul se strâmbă.

– Bine că am voie să mă mișc, în sfârșit, dar abia mă târâi! O să treacă o veșnicie până să pot să alerg cu Jess prin parc. Ea ce mai face?

Chloe radia de bucurie când scoase aparatul foto și-i arătă fotografiile pe care le făcuse bunicul.

– E incredibilă! Ia uite!

Will se uită lung la fotografii, cu o mutră încruntată.

– Ai dus-o la un curs de dresaj? Dar trebuia să mă ocup eu de asta!

Chloe îl privi uimită. Crezuse că fratele ei avea să fie încântat.

– Știu, dar…

– Abia așteptam! spuse Will supărat. E câinele meu!

– Will, e câinele întregii familii, spuse mama lor cu glas blajin. Știu că tu te-ai ocupat cel mai mult de ea, dar Chloe chiar i-a purtat de grijă în ultima vreme. O să poți și tu s-o duci la dresaj când te însănătoșești.

Dar Will rămase încruntat și abia dacă mai schimbă o vorbă cu Chloe cât timp ea și mama rămaseră acolo.

Capitolul șapte

În noaptea aceea, Jess se strecură în camera fetiței și simți imediat că era ceva în neregulă. De când venise acasă, Chloe fusese foarte tăcută. O mângâiase și se jucase cu ea, dar ceva se schimbase.

Acum cățelușa se postă lângă patul stăpânei și privi în sus, așteptând.

– Bună, Jess! Fetița zâmbi și bătu cu palma pe pătură. Hai, vino sus!

Cățelușa sări pe pat și i se instală pe burtă, privind-o drept în ochi.

– Uf, ești grea! zise Chloe. Dar îmi place. Ești cea mai simpatică jucărie, adăugă ea și oftă.

Jess își lăsă capul într-o parte și scânci întrebător. Ce se întâmplase?

– Știu că nu înțelegi, de fapt, dar ești o foarte bună ascultătoare, murmură fetița, scărpinând-o sub bărbie.

Cățelușa dădu somnoroasă din coadă și închise ochii. O asculta încă, dar era epuizată după exercițiile de la ora de dresaj.

– Nu cred că m-am gândit la asta până când am fost azi la spital, spuse Chloe cu ochii în tavan. Bineînțeles că abia aștept ca Will să vină acasă, dar n-o să ne fie ușor.

Jess ciuli atentă o ureche auzind numele lui Will.

– Știu că mami zice că ești câinele întregii familii, dar, în realitate, ai fost mai mult a lui. N-o să mai vrei să te joci cu mine când se întoarce Will… Fetița suspină și-și mută din nou privirea asupra cățelușei. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să continuăm orele de dresaj. Fratele meu s-a supărat…

Apoi zâmbi cu tristețe. Jess adormise buștean, moale ca o cârpă, pe burta ei.

– O să fac tot ce pot cu tine cât mai am timp, șopti ea, mângâind-o cu afecțiune.

Bunicul fu foarte ferm când nepoata îi propuse să renunțe la orele de dresaj până când se întorcea Will și putea s-o ducă el.

– Nu, nici vorbă, Chloe! Nu e drept nici față de tine, nici față de Jess. Ai văzut cât de mult i-a plăcut la lecție și, în plus, are nevoie de dresaj. Prinsese niște apucături rele. E trist pentru Will, dar o iubește pe Jess și va înțelege. O să mai fie o grămadă de cursuri la care va putea s-o ducă. Îi fac și eu o vizită în după-amiaza asta și o să vorbesc cu el.

Chloe îl îmbrățișă ușurată. Nici ea nu voia, în realitate, să renunțe la lecțiile de dresaj. Prima fusese foarte plăcută.

Când se duse data următoare la Will la spital, el îi aruncă o privire aprinsă pe sub sprâncene când o văzu intrând, și Chloe se întrebă dacă nu cumva era încă supărat.

– Bunicul zice că ar trebui să-mi cer scuze, mormăi el morocănos. Că ar trebui să-ți fiu recunoscător că te-ai ocupat atât de bine de Jess. Will oftă. Și îți sunt. Doar că abia așteptam s-o duc la cursurile alea! Însă înțeleg că are nevoie de ele acum. Știu că n-ar fi drept să amânăm din cauza mea.

Chloe se simți fericită.

– O să ieși în curând din spital, și atunci poți s-o duci tu. Se descurcă foarte bine, adăugă ea.

Era adevărat. Fuseseră deja la câteva ședințe, care se țineau de două ori pe săptămână, și Jess era de fiecare dată vedeta lecției. La sfârșitul cursului aveau să organizeze un concurs, le spusese Mike, și Chloe își dorea foarte mult ca Jess să se prezinte cât mai bine. Exersaseră de mai multe ori și în curte. Nu-i mai pomeni însă lui Will despre orele de dresaj; i se părea că s-ar fi necăjit din nou.

Își dorea doar ca fratele ei să poată să vină și el la lecția aceea de agilitate. Mike îi duse la un moment dat să le arate cum avea să fie viitorul curs, iar ei și bunicului li se păru că lui Jess avea să-i placă la nebunie.

Mike își adusese cei doi câini border collie adulți, ca să le explice tuturor despre ce era vorba.

– Nu sunt frumoși? îi șopti Chloe lui Jess. Și tu ai să fii așa când ai să mai crești.

Cățelușa n-o asculta însă prea atentă. Se uita cum Mike îl punea pe Marlo, unul dintre collie, la startul cursei. Traseul fusese amenajat în câmp deschis, la o fermă din apropiere.

Jess dădea reflex din coadă de emoție, și ochii îi sticliră când îl văzu pe Marlo pornind, luându-și avânt din goană, sărind peste obstacole, mergând în zigzag printre stâlpi și țâșnind printr-un tunel subțire de plastic. Sări chiar și printr-un cerc și încheie cățărându-se pe un balansoar și făcându-l apoi să coboare. Toată lumea aplaudă când el și Mike terminară cursa, și Marlo clătină doar mândru din urechi, ca și cum ar fi zis că fusese floare la ureche.

Mike și un alt instructor le arătară după aceea cursanților cum se foloseau diferite echipamente. Chloe și Jess începură cu sărituri la mică înălțime. Deși Jess era scundă în comparație cu alți câini, sări ușor peste obstacole.

Mike se uita la ea și râdea.

– Chloe, te rog să-mi promiți că ai s-o aduci la un curs adevărat de agilitate după ce împlinește un an.

– A, trebuie să aibă un an? întrebă fetița dezamăgită.

Mike dădu din cap.

– Anumite obiecte pe care le folosim nu sunt potrivite pentru căței, pentru că ei sunt încă în creștere. De pildă, un câine prea tânăr își poate răni spinarea în stâlpii printre care s-a strecurat Marlo.

Chloe încuviinţă din cap.

– Cred că o să-i placă foarte mult să facă un curs serios când va creşte.

– Exerciţiile de agilitate sunt excelente pentru collie, fiindcă sunt câini inteligenţi şi plini de vigoare, şi asta le consumă energia. Altfel pot fi greu de stăpânit dacă se plictisesc.

Fetiţa încuviinţă din cap.

– Jess era foarte nebunatică înainte s-o înscriem la dresaj, aprobă ea. A fost un coşmar.

– Clar ar trebui s-o aduceţi la şedinţele de agilitate. Ştiai că unii instructori de agilitate ţin şi cursuri OAC? o întrebă Mike, râzând cu gura până la urechi. „Orice Afară de Collie“. Pentru că sunt foarte buni şi nu mai lasă nicio şansă celorlalţi câini!

Când se întoarseră acasă, mama se grăbi să-i îmbrăţişeze şi să o anunţe fericită pe Chloe:

– Will vine acasă mâine! Of, în sfârşit!

Fetiţa o strânse şi ea în braţe. Îi fusese foarte dor de Will. Deşi se întristă puţin s-o vadă pe Jess sărind în sus de bucurie şi dând disperată nu doar din coadă, ci din tot şezutul, se simţea ea însăşi emoţionată.

– Ai să te bucuri mult să-l vezi, nu-i aşa? îi spuse căţeluşei, mângâind-o pe spate. Will abia dacă o să te recunoască, uite ce blană lungă ai!

După cină, Chloe se întinse pe jos în camera de zi şi lipi cu bandă adezivă între ele şase foi de desen.

– Aici erai! Ce faci? o întrebă tatăl, vârând capul pe ușă.

– Vreau să scriu o pancartă cu „Bun venit acasă!“ pentru Will. Mă gândeam s-o pun pe hol. Pot s-o prind de balustrada scării?

– Sigur că poți. E foarte frumos din partea ta, Chloe. Ai nevoie de ajutor?

Fetița clătină din cap.

– Numai când o s-o leg. Mulțumesc, tati.

Îi luă mult timp să facă pancarta: întâi desenă conturul literelor, apoi le coloră cu diferite culori. După ce termină de scris „Bun venit acasă!“, hotărî să ia o pauză și să bea un suc până când se uscau foile.

Se întoarse cu paharul plin și se opri în ușă să-și admire opera… pe care o găsi decorată cu urme de pași albastre și roșii.

– Jess! strigă Chloe supărată. Ai umblat pe ea!

Cățelușa o privi vinovată și dădu spășită din coadă. Fetița râse.

– De fapt, știi ce? Cred că lui Will o să-i placă mai mult așa, zâmbi ea ca pentru sine, închipuindu-și cât de tare s-ar fi enervat cu câteva săptămâni în urmă dacă Jess ar fi făcut așa ceva. Ai vrut să-i spui și tu bun venit, nu? Hai mai bine să te spăl pe lăbuțe, altfel ai să lași urme peste tot.

Jess și Chloe stăteau amândouă pe pervaz, cu ochii la stradă, așteptându-l pe Will. Cățelușa sărea întruna jos și alerga la ușa din față, apoi se repezea iar înapoi. Era atât de emoționată, încât dădea fără oprire din coadă. Will! Chloe zicea că Will se întoarce acasă!

Stăpâna ei se uită atentă pe fereastră.

– Gata! Uite mașina, Jess! Au venit!

Cățelușa țâșni în vestibul, lătrând entuziasmată și zgâriind ușa.

Fetița o deschise, și amândouă stătură să se uite cum Will se chinuia să iasă din mașină sprijinindu-se în cârje.

Jess îi aruncă o privire nesigură lui Chloe când îl văzu pe Will venind șontâc către ele, dar fetița zâmbi și o îndemnă să o ia înainte. Băiatul strălucea de bucurie și o chema, așa că Jess se duse să-l adulmece, apoi îi linse afectuoasă mâinile. Își dădea seama că nu e cazul să sară pe el.

– Bravo, Jess! spuse mama recunoscătoare. M-am temut că o să-l iei cam tare.

Will fu încântat de pancartă.

– Ești o desenatoare foarte talentată, Jess! chicoti el, rezemându-se într-o singură cârjă ca să se poată apleca să-i ciufulească blănița. Apoi își ridică privirile spre Chloe. Mulțumesc că ai avut grijă de ea. Arată foarte bine.

Sora lui zâmbi cu mândrie, dar îl simți că spune asta ca și cum ea n-ar mai fi trebuit să aibă de acum nicio grijă. S-ar fi zis că Will și-o lua pe Jess înapoi. Chloe rămase în urmă când cei doi intrară în casă. Avea impresia că

trebuia să-i lase singuri o vreme, așa că zăbovi în vestibul. Deja îi era dor de Jess!

Cățelușa o luă înaintea lui Will până în camera de zi și sări fără nazuri la el în brațe de îndată ce băiatul se așeză pe canapea.

– Nu te mai lasă să pleci, spuse tatăl râzând.

Jess suspină fericită, dar apoi ridică puțin capul și se uită în jur după Chloe. Ea unde era?

Se sculă în șezut și-i linse mâna lui Will, apoi coborî din brațele băiatului și ieși în hol, unde fetița ședea tăcută pe scări. Cățelușa se uită la ea și scoase un mic scâncet de îngrijorare. De ce stătea singură? O apucă ușor de tivul rochiei și o trase spre ea.

Chloe îi zâmbi, căscând ochii a mirare.

– Vrei să vin și eu? șopti ea emoționată, și Jess dădu din coadă drept răspuns. Fetița se aplecă și o sărută pe creștet. Acum ești a amândurora, nu-i așa? adăugă ea recunoscătoare.

Capitolul opt

– Jess! Jess!

Chloe coborî în fugă scara, cu o voce vag îngrijorată. N-o găsea pe Jess nicăieri și nici pe Will. Dar avea sentimentul foarte neplăcut că știe unde sunt.

În ultimele zile, fratele ei fusese sătul până peste cap să stea în casă. Aproape mai rău decât se săturase de spital. Nu putea să meargă cu bicicleta sau cu placa și, chiar și când voia să urce la etaj, trebuia să se lase ajutat de unul din părinți. Dar cel mai rău era că nu putea ieși cu Jess la plimbare – pentru că Will își dorea cu disperare s-o scoată în parc. Mama îi dusese cu mașina a doua zi după ce băiatul venise acasă, pentru ca el s-o poată vedea pe Jess alergând. Dar biata cățelușă nu înțelesese și se tot întorsese la el, privindu-l nerăbdătoare, așteptându-l să fugă alături de ea.

De atunci, Will se dădea de ceasul morții că nu poate s-o scoată singur la plimbare.

– Acum știe să se poarte, mami, insistase el chiar și în dimineața aceea, la micul dejun. Și nu e departe. După cursul de dresaj, pot s-o duc și eu, nu-i

nicio problemă.

– Cum s-o duci tu? Mama părea îngrozită. Abia ai ieșit din spital! Nu vezi că mergi în cârje? Cum crezi că poți în același timp să ai grijă și de Jess?

Dar lui Chloe i se păruse că Will nu era deloc convins. Nu făcuse decât să se încrunte, să-și plece privirea și să mănânce mai departe tăcut din castronul cu cereale.

Acum se opri ca fulgerată la capătul scării, cu ochii mari de uimire. Cârjele fratelui ei erau rezemate de ușa de la intrare, iar lesa lui Jess lipsea din cârlig.

Ieșise cu ea, își dădu seama Chloe, rozându-și nervoasă o unghie. Se enervase că toată lumea îl pisălogea și hotărâse să le arate el de ce e în stare, așa că o scosese pe Jess la plimbare de unul singur.

Fetița rămase cu ochii ațintiți asupra ușii. Dacă se ducea și-l spunea, mama n-ar fi reacționat prea plăcut. Mai bine să se ducă ea să-i caute. Luă cheile casei, descuie și ieși neauzită.

Jess mergea ascultătoare, fără să tragă de lesă, exact așa cum învățase la orele de dresaj, dar Will îi ținea lesa cam ciudat, i se păru ei și se uită în sus la el. Și șchiopăta. Părea că vrea să se întoarcă acasă dintr-o clipă într-alta, deși abia erau la jumătatea drumului. Cățelușa îl privi lung și scheună. Ceva nu era în regulă.

Băiatul se așeză brusc pe gardul scund de piatră al unei curți, cu un icnet.

– Iartă-mă, Jess! murmură el. N-ar fi trebuit să te scot singur. A fost o idee proastă, și acum nu pot să mai merg nicăieri.

Căţeluşa trase uşor de lesa din mâna lui Will, dar el o strânse în pumn.

– Nu, îmi pare rău, Jess, nu mai mergem în parc.

Căţeluşa scânci. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Dacă dădea drumul lesei, ea putea să se ducă după ajutor! Luă lesa în dinţi şi de data asta trase mai tare. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi în direcţia casei şi lătră încurajator.

– Nu, nu pot, încercă să-i explice Will. A! Tu vrei să te duci acasă? Ştii drumul? întrebă el cu glas îndoit.

Da, acasă! Jess se lăsă în şezut, dând din coadă. Trase din nou de lesă, şi de data aceasta băiatul îi dădu drumul.

– Du-te, Jess! Găsește-o pe Chloe! zise el.

Cățelușa îi linse mâna ca să-l liniștească, apoi o luă la fugă pe trotuar. Se simțea ciudat – nu-i plăcea să alerge târând lesa după ea. Dar trebuia să-l ajute pe Will.

Chloe se năpusti pe stradă, în direcția parcului. Spera din tot sufletul că fratele ei nu pățise nimic la picior. Să nu cumva să fi căzut.

O zări deodată pe Jess alergând spre ea. Dar Will? Unde era?

Cățelușa scoase un lătrat fericit. O găsise pe Chloe! Sări la ea, lătrând fără încetare, și fetița o strânse aproape.

– Bravo, Jess! Șșșșt, nu mai face gălăgie! Unde-i Will? Poți să mă duci la el? o întrebă ea, ținând-o de lăbuțele din față.

Cățelușa se lăsă numaidecât în jos și se întoarse, așteptând ca stăpâna să-i apuce lesa. Apoi o luară amândouă la fugă spre parc.

Will stătea încă pe zidul de piatră când Jess i-o aduse foarte mândră pe sora lui. Era galben ca lămâia, și fetița se așeză lângă el. Îi venea să-l strângă în brațe, dar se temea că fratele ei avea s-o repeadă. Făcu un compromis și-i puse un braț pe după umeri.

– Te rog nu-mi spune nimic! murmură el.

– Dar nici n-am spus!

Will îi zâmbi preț de o clipă.

– Iartă-mă! Ar fi trebuit s-o ascult pe mama. Noroc că Jess a fost aici. A știut ce avea de făcut – m-a pus să-i dau drumul la lesă ca să vină să te aducă.

– E fată deșteaptă, spuse Chloe, uitându-se la cățelușă, care gâfâia mulțumită. Ar trebui să vii și tu la lecțiile de dresaj. Avem ultima ședință joi, și o să se țină un concurs. Cred că ai să fii foarte mândru de ea.

Se ridică și-și ajută fratele să se scoale în picioare, apoi o porniră amândoi încet pe drumul spre casă.

– Hm, poate, zise Will cu voce abia auzită. Scuză-mă că am fost atât de gelos până acum. Doar că îmi doream foarte mult să ies cu ea.

– Ai putea să mă ajuți s-o antrenez, îi propuse Chloe. Dacă ți-e greu să mergi, poți pur și simplu să stai jos sau în picioare. Și, oricum, și ea trebuie să învețe cum să se poarte cu tine, așa cum ești acum.

– Da, probabil. Will părea să se fi înveselit puțin. Bunicul mi-a povestit cum a furat fursecurile. Ar trebui să pună și o probă de furat fursecuri la concursul ăsta. Sigur Jess ar câștiga-o, nu-i așa, isteațo?

Jess lătră cu urechile ciulite, și băiatul izbucni în râs.

– N-o mai duc niciodată pe lângă magazine, se scutură Chloe. Haide! Dacă ne grăbim, poate mama nu-și dă seama c-am lipsit.

Merseră șontâc-șontâc până acasă, în timp ce Jess venea cu pas de melc în urma lor, privindu-i pe amândoi cu afecțiune.

– Nu-mi vine să cred cât de bine se descurcă! îi spuse Will lui Chloe în timp ce se uita la Jess care, singură, stătea în șezut în mijlocul sălii, cu un fursec între labele din față. Nici măcar nu se uită la el!

– Știe că o să-l primească imediat, spuse Chloe, dar nu se putu abține să zâmbească, mândră de cățelușa lor. Vezi că toate exercițiile pe care le-am făcut au ajutat-o?

Mike îi făcu semn din cap, și fetița se îndreptă spre Jess.

– Bravo, scumpa mea! îi zise. Acum poți să-l mănânci.

Jess nu așteptă să i se spună a doua oară. Îl vedea și pe Will deoparte, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Mike scrise ceva pe foaia de hârtie pe care o ținea în mână și privi în jur.

– Bravo tuturor! Am ajuns la sfârșitul concursului nostru, așa că vă rog pe toți să vă aliniați aici împreună cu câinii, iar eu am să anunț câștigătorii.

Chloe își luă fratele de braț și îl ajută să meargă până în mijlocul sălii, ca să poată și el să stea lângă Jess.

– E și câinele tău, șopti ea, căci el o privise de parcă spunea: „N-ar trebui să fac asta!“ Săptămâna viitoare începe cursul de dresaj de nivel intermediar. Și i-am spus lui Mike că venim amândoi – putem s-o aducem pe rând. Cred că până atunci o să poți să reziști o oră fără cârje, nu?

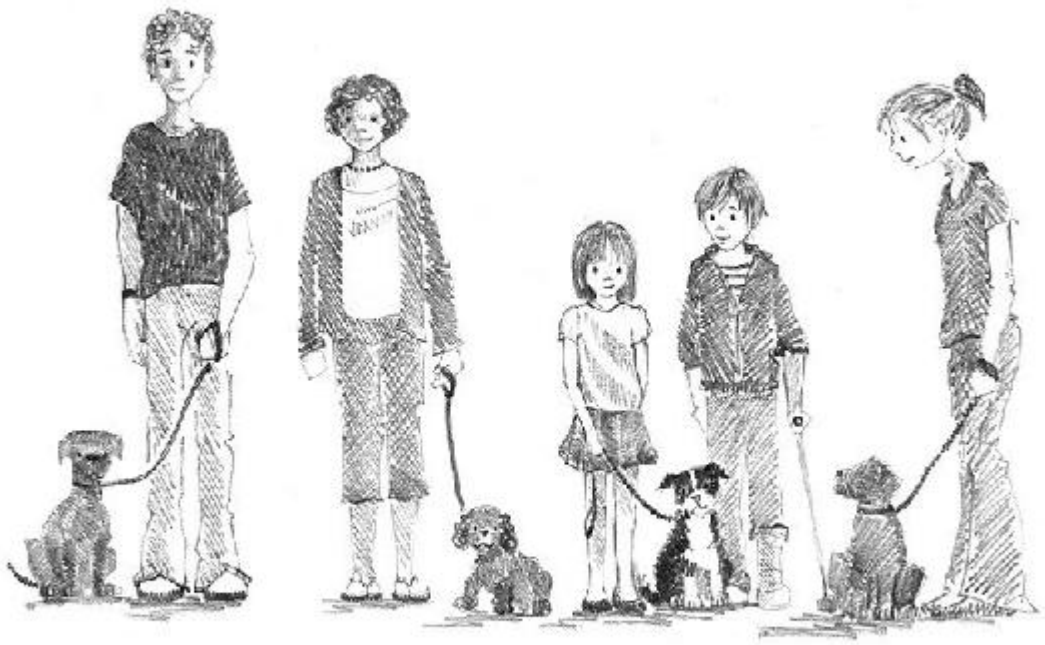

Băiatul dădu din cap, și un zâmbet i se întinse pe toată fața.

– Mă descurc, nicio grijă.

Mike trecu pe lângă șirul de câini cu câteva insigne lucioase în mână.

– A fost o competiție foarte strânsă, dar avem un câștigător. Chloe și Will, vă rog s-o aduceți pe Jess! Ea ocupă locul întâi.

– Jess, ai câștigat! Fetița o luă în brațe, frecându-și obrazul de blana moale și zbârlită a cățelușei. Hai, Will!

În timp ce pășeau în față, se uită în jur, fericită, după părinții ei și după bunicul, care îi aplaudau de zor. Bunicul avea aparatul foto pregătit.

Mike îi dădu fetiței insigna, și aceasta se aplecă s-o prindă de zgarda lui Jess. Cățelușa ridică privirile spre Will, care-i stătea alături, într-o parte, și apoi spre Chloe, în partea cealaltă, amândoi surâzând cu mândrie. Și bătu fericită cu coada în podea.

HOLLY WEBB

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.